

÷ 2/3K

XXX
Mennesket.

En

Betragtning

ved

Höyadle og Velbyrdige.

Hr. Agent

Jan Henrich Fasmers

Grav,

helliget

Hans eneste, efterlevende Søn

Ærbødigt

av

B. Börretzen.

BERGEN, 1791.

Trykt i Hans Kongl. Majeests, privilegerede Bogtrykkerie,
hos Rasmus H. Dahl.

Altenstein

Bestimmung

1842

Erzählung von Volkerding

Hr. Agent

Jan Heinrich Pasners

Gravé

1842

Mit Zeichnung, ebenfalls 500

Erzählung

1842

E. Pasners

1842

Typographische Anstalt des Königl. Hofes in Berlin

des Königl. Hofes in Berlin

Omnium
versatur Urna: citius, ocius,
Sors exitura.

Horat:

Win Mand! mørk er den Nat, som her omgiver dig,
Den dybe Taushed har her valgt sin skumle Boelig,
Den Fred her hersker, gjør dig og hver Sands uroelig,
Dg Støvet's usle Søn for Støvet krymper sig.
Læs her din Dom: Hvad du til Vederlag skal give,
Fordi du Herrens Bud, ey vilde lydige blive.

En hellig Skræk nu paa dit Bæsen stormer an;
Men blide Udsigter skal snart for dig oprinde:
I Gravens Mørke skal du selve Lyset finde,
Dg sole, til din Fryd, hvad Støvet blive kan;
Ehi Mennesket skal her din store Tanke være,
Ey hvad ethvert for sig, men hvad vi alle ere.

Den

Den Dannelse vor Siæl, vor Legem engang fik,
Alle hvad blandt os har Navn udav Naturens Gaver,
Av hvulle denne lid't, og hiin formeget haver,
Og som en Ursag blev, at begge Fejl begik.
Her byder Avmagt: at Du skal al Grandfning spare;
Thi ingen dødelig kan disse Ting forklare.

En hoy og adel Byrd, paa Sneese Ahner ritg,
Som blot Fordærvelsen blant Mennesket indbragte,
Da Fader mod en Son en voldsom Haand udrafte,
Og Jordens Slægt forbad sin Guld: at styre sig —
Hvad Forfsial denne gjør, hvad Gode den gjør tillige,
Er ey, o Mennesket, min Densigt her at sige. —

Din Tid, dit Løb, din Lod paa Livets Bane hen
Din Glæde og din Sorg, dit Hæld og dine Møder,
Det, som fornædrer dig, og det, som dig opbyr,
Indtil din Moders Skiad omfavner dig igiens,
Ey disse Optrin kan for mig et Formaal blive,
Som standset ved Venus Grav, vil Mennesket beskrive.

Over

Hver Sinds Bevægelse, som Siælen Uroe gjør,
Den Sværm af Følelser, som indtil Hjertet hæfter,
Der quæle vil din Dyd, forage dine Laster,
Og hindre, at du ey skal handle, som du bør:
Du disse maa betids en hellig Omhu skænke,
Om ey ved Graven, Du skal den med Rædsel tænke.

Det altsaa ikke er min Sag paa dette Sted,
At skildre Mennesket i alle Livets Scener,
Hvad Et besidde kan, Et, at besidde, meener,
Hv hvad vi falde her: en jordiff Herlighed;
Ehi slige Fortrin kan kun giælde her i Liden,
Men har dog vigtig Deel i vores Slæbne siden.

De blanke Bøbler liig, som paa det glatte Hav,
Den sorte Vinters Nat, kan Sømands Dyne blænde,
Og praler med en Ild, som synes at antænde
Det Element, som Guld en modsat Styrke gav;
Ja, liig de Stædre, som den stolte Vaasugl pryder,
Er al den Herlighed, som du i Livet nyder.

Hey, Menneske! forglem, hvad du i Tiden har,
Sæt Fodsel, Hønhed, Pragt, og Rigdom smukt tilside,
Betragt dig selv og føel dit sande Værd i Tide,
Føel hvad du blive skal og hvad du eengang var.
See, dette er den Læst, som dette Stov mig giver:
Den glemmes ey, for Du og jeg det samme bliver!

Da fra din Skabers Haand, dit Væsen først gik ud,
Meddeelt en herlig Glands af hans Guldkommenheder,
Og Siælens Kræfter var' kun idel Helligheder,
Og Sandser, hørte, saae, og føelte kun sin Gud,
Da var dit store Maal, hvorhen hver Evne ilte,
En evig Salighed, som Dig i Næde smiilte.

Du faldt, Du syndede — strax dette Lys forsvandt,
Jehovæ Tordens Løst, bod dig: at døe — at bæve; —
Men Qvindens Sæd, Hans Søn, dig atter bod: — at leve,
Og Mørket flygtede, og samme Lys opraudt.
Din tabte Salighed du fik, ved Ham, tilbage,
Kun denne Sandhed kan gladgjøre dine Dage,
Dag,

Dog, Syndens svære Sold, som Herren eengang bød
Det faldne Adams Rion, i Tiden at betale,
Naar Dyet stikkes ud, naar Tungen ey kand tale,
Og Blodets Standsning maae forkyade Det sin Død —
Den uden Skaansel skal av Dig udfordret blive,
Undskyldning har ey Sted — Du maae din Aand opgive.

Da bliver Jordens Gud, og Jordens Slave Ket —
Du mellem Begges Stov kan ingen Forskiæl finde,
Og da blev Lænken tit et større Vredsminde,
End hvar en kunstig Koes, som ziirer Marmoret.
Naar Verden smigrer Dig, forglem da ey at sige
Dig selv: at Du er Stov, som alle Dodelige.

Men, endskiant Stov er Stov, vi dog med Visshed veed:
At Herren engang skal en vigtig Forskiæl giøre,
Og vore nedbrudte Leer fra Dødens Voelig føre
Indtil et evigt Liv, som stedse varer ved;
Der skal, o Menneske! din Tilstand ret bestemmes,
Og ingen Sierning, Ord, ey heller Tanke glemmes.

Min Christen! kan Du da paa denne Dag bestaae,
Er al din Gæld betalt, er al din Synd udflettet
Med Sønnens Blod, som har vor Fred med Guld oprettet,
Og kand du ved Hans Død, med Trost i Graven gaae?
Saa skal Basunens Raab: — Til Doms! — Dig ey
forfrække,
Men tværtimod, dit Stov til varig Glæde vække.

Forsvandt din Tid — endog dit sidste Øyeblik,
I Svandens Tjeneste, og flygted' dine Dage
Ad Kastens Bane hen, og saae Du ey tilbage,
Forinden Øyet brast og Døden Seyer fik —
Ak! — bliv her taus, min Aand! og skiel for at beskrive
Den Synders Evighed, og hvad Hans Stov skal blive.

O! Du og jeg, som for vor Synd kan Raade faae,
Vi, som indsee, hvortil vort Liv, vor Død henfigter,
Som kiæder ospe Guld, og Christendommens Pligter —
Vi bruge Raadens Tid, og Raaden ey forsmaaе!
I forte Christi Kraft, vi stride mod de Synder,
Som Livets Aften, med en evig Død begynder!!!

Som Troens Helt Du stred og sønderrev de Baand
Som fængslede Din Siel — Du samlede hver Tanke,
For med fordoblet Kraft, paa Raadens Dor at banke,
Og overgive Den i Din Forslofers Haand.
Strax blev hans Seyer Din, Du roelig Striden endte,
Og til Belønning fik det Liv han Dig fortiente.

†

†

†

O Son! av dette Stov! udmærket er Din Arv;
Men arv tillige nu Forsædres ædle Hierte —
See soelsom andres Rød, bliv om mod andres Smerte,
Og skab Dig Glæder, ved at lindre Andres Lærv!
Gaf nu i Faders Spor, at give Herren Ere,
Og i hans Helligdom et værdigt Monsier være!
Saa skal den Evige med sikker Varetægt
Og jordisk Salighed omgive Dig og Dine;
Ehi Herren engang svor: "Jeg aldrig glemmer Mine,
Men skal i dette Liv velsigne Veres Slægt."
Saa skal Du i din Død frimodig see tilbage,
Og med et saligt Haab fra Verden Afseed tage.

Paa Pladen.

Menneske!

Bekom Viisdom i Hiertet,
ved at veie dine Fortrin,
Siels og Legems Styrke,
arvede og erhvervede Rigdomme,
fortient og udmærket Anseelse,
talrige glade Dage,

Lykke i alle Livets Optrin;
diffe ere de störste jordiske Velsignelser
fra Lyfenes Fader,

Faa Dödelige besidde dem alle,
Og hvo der fik dem,
skylder HERren vor GUD et vigtigt Regnskab,
Men ... Vandringsmand!

Du, som standfer ved min Grav,
og skienker min Urne din Opmerksomhed,
ihukom:
at jeg her,

midt i al min Velstand, havde været fattig,
midt i al min Overflödighed, trængende,
midt i min glimrende Anseelse, ringe og nedrig,
höist taabelig med den beste Forstand,

hvis jeg havde glemt, eller uden hellig Fölelse erindret
min Frelfers Advarsel hos Matth. 16, 26:

Hvad gavner det Mennesket, om han vinder den gandske
Verden, og tager Skade paa sin Siæl?

Ihukom :

At Död og Forraadnelse
giöre ingen Forskiæl mellem Personer :
at et christeligt Liv,

en i HERren salig Död,
er velgrundet Haab om en ærefuld Opstandelse ;
Kun disse ere Fortrin som trodse Tiden ,
som skal giælde i Evigheden.

Saa taler Stövet av den i Livet

Höyædle og Velbyrdige

Hr. JAN HENRICH FASMER,

Agent og Hollandsk General Consul i Norge.

Föd i Bergen den 28de Junii 1727.

Död sammesteds den 17de Januarii 1791.

Sandruet og redelig i Ord og Handlinger ;

Nidkier for sit eget, og tillige for det almindelige Bedste ;
Begavet med stor Forstand og en fiælden Guds frygt ;

Ordentlig i sit heele Liv --- standhaftig i sin Död ---

Tilfreds med sit sidste Øyeblik.

Sandheder, som ingen kand nægte ---

Sandheder, som mange bekræfte.

Eeneste höifstelskte dyrebare Sön !

Naar min Skygge omfavner Dig,

naar mit Stöv flyver ind paa dit Minde,

naar min Grav giör Dig opmerksem paa Dine Handlinger,

Bliv da Dydens og den Christelige Religions
Grundsætninger troe !

Lev ledsaget og velsignet av den Allerhöieste !

Men, i hvad du giör, kom de sidste Ting ihu !

Saa skal Fred og Hæder følge Dig i Graven !!!

